

[Hartel.]

at man derved kan redde den hellige og ukrænelige Sterlingkurs, 22,40.

Da vi mener, at en smidig og bevægelig Valutapolitik er et af de fornemste Midler til at bjærge Samfundets Erhvervsliv frelst igennem Tidens Vanskeligheder, kan det ikke undre, at vi ikke kan støtte Regeringen i dens Erhvervspolitik, naar den føres frem efter de Linier, vi hidtil har set fulgt. Pengeligt velkonsoliderede Lande som Holland og Schweiz har nylig devalueret; den amerikanske Præsident har efter Valget for nylig faaet Bemyndigelse til yderligere at devaluere Dollaren. En Renteforhøjelsespolitik kan ved den Stigning, der sker i Udgiftsniveauet, hemme Eksporten og hemme Importen; det vil med andre Ord sige, at de Foranstaltninger til Gavn for Kronen, der varigt skulde indvindes herigennem, faktisk vil afbalanceres, saaledes at det gaar lige op; men en Kronetilpasningspolitik kunde fremme Eksporten og samtidig hemme Importen og den maa derfor anses for at være et Skridt i den rigtige Retning. Og samtidig kunde den føre til, at den Anomali, som findes i Erhvervslivet inden for vort Samfund, kunde hæves, og det er efter min Mening den vigtigste Forudsætning for, at vi kan faa gode og sunde økonomiske Tilstande i vort Land. Det er nemlig saaledes, at nogle Erhverv, som Landbruget og de mindre Næringsbrug, og ogsaa den store Gruppe af arbejdsløse i Befolkningen har lav Levefod og ringe Købekraft, medens andre Grupper af Befolkningen, de monopoliserede, toldbeskyttede Erhverv, de Erhverv, hvor Prisaftaler kan benyttes, og ogsaa en Del af den passive Kapitals Indehavere har en høj Levestandard og derfor ogsaa en relativt høj Købeevne over for Importvarerne. En Renteforhøjelsespolitik rammer fattig og rig i Flæng, og naar en Politik rammer fattig og rig i Flæng, saa ved vi, at det er de fattige, den gaar ud over.

Da al anden Beskæftigelsespolitik har slaaet fejl — det viser ogsaa de ca. 90 000 arbejdsløse, vi stadig har —, mener jeg, at det Tidspunkt maatte være inde, da Regeringen tog det Spørgsmaal op til alvorlig Overvejelse, om der ikke i Stedet for burde gøres noget for de eksporterende Erhverv.

Venstres ærede Ordfører Hr. Knud Kristensen gjorde opmærksom paa, at der var en Overensstemmelse imellem Beskæftigelsen og Landbrugets Forrentningsevne, og det er helt rigtigt. Det har vist sig, at i de Perioder, hvor Pristallene for By og

Land er praktisk talt sammenfaldende, da har vi haft en meget ringe Arbejdsløshed, men fjerner de to Tal sig fra hinanden, saa stiger Arbejdsløsheden. Jeg mener ikke, at al Verdens nationaløkonomiske Viddom kan forringe Sandheden i det gamle Ord: Naar Bonden har Penge, saa har alle Penge.

Vi hørte for nylig i Radioen en Slags Selvforsyningstreklang. Den ene af de tre var den højtærede Handelsminister, den anden var Formanden for Industriraadet, Hr. Direktør August Holm. Den sidstes Udtalelser vil jeg hæfte mig ved et Øjeblik, fordi de jo kortelig gik ud paa dette, at Landbruget fortsat skulde afgive sin — jeg kan godt sige: surt fortjente Eksportvaluta til de 22,40 til Indkøb af Industriens Raaprodukter, herunder selvfølgelig ogsaa Indkøb af Margarinerastoffer til Margarineindustrien, som paa Hjemmemarkedet er Smørrets farligste Konkurrent. Jeg kan ikke indse, at der er noget imponerende ved en Nationaløkonomi som den, Hr. August Holms Udtalelse var Udtryk for. Der er jo ikke noget mærkeligt i, at han kan værne om sin Margarineindustri og skaffe den billigere Raastoffer, naar Landbruget skal levere ham Sterlingen til 22,40, men han vilde have haft større Berettigelse til at udtale sig, om han havde kunnet paa-vise, at hans Industri ogsaa havde et stort Eksportmarked og derigennem var med som en valutaskabende Faktor i vort Land. Men det kan Hr. Direktør August Holm ikke, idet det jo er en Kendsgerning, at vor Margarineeksport i 1934 var saa lavt nede som 250 000 kg og i 1935 endda nede paa 125 000 kg. Altsaa er Margarineindustrien en direkte valutaforbrugende Faktor af meget store Dimensioner. Dette er, paa et Tidspunkt, hvor vi har vanskeligt ved at afsætte vort Smør til en tilstrækkeligt gunstig Pris og ogsaa ofte vanskeligt ved at afsætte det kvantitetsmæssigt set, bestemt ikke noget, som det har Interesse for Offentligheden at blive kendt med, det at Margarineindustrien trænger til at faa sine Raastoffer ind billigt og til fortsat at have denne Valutapolitik.

Derimod kunde jeg maaske gøre opmærksom paa, at Smørekseporten i 1933 havde været 1 507 000 hkg, i 1934 1 498 000 hkg og i 1935 1 384 000 hkg. Jeg kommer tilbage til disses Tals Betydning for noget, jeg senere vil fremhæve. Den ærede socialdemokratiske Ordfører Hr. Hauge udtalte, at Valutacentralen havde haft en Evne til at fremme Eksporten, og det ærede Medlem nævnte en Række Tal, hvoraf det fremgik,